

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach oddalił powództwo Wspólnoty Mieszkaniowej K. 2 w W. skierowane przeciwko T. S. i H. S. o zapłatę.

Rozpoznając sprawę na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 25 marca 2019 roku uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie prowadzone w sprawie pod sygn. akt I C 776/17 przeciwko H. S. od dnia 29 czerwca 2018 roku i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Brzezinach do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien odnieść się do żądania pozwu w wersji ostatecznie popieranej, dokonać prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, poddać analizie zgromadzony materiał dowodowy, a następnie dokonać oceny żądań powódki, co znajdzie swoje odzwierciedlenie w pisemnych motywach orzeczenia, zgodnych z wymaganiami określonymi w art. 328 § 2 k.p.c..

Po ponownym rozpoznaniu sprawy zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 września 2019 roku Sąd Rejonowy oddalił powództwo przeciwko T. S..

Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do art. 14 i 15 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali właściciel lokalu winien uiszczać należności związane z jego eksploatacją. Bezsporne w sprawie jest, że pozwany jest współwłaścicielem przedmiotowych lokali i spoczywał na nim solidarnie ten obowiązek. Powód nie przedstawił żadnego dowodu za okres od 1 stycznia 2017 do 30 kwietnia 2017 r. co do lokalu nr (...). Był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika i nic nie stało na przeszkodzie aby udowodnił swoje roszczenie z tego okresu, czego nie uczynił.

Dalej Sąd Rejonowy na marginesie zauważył, że pozwany ma na koniec okresu (30 kwietnia 2017 r.), nadpłatę 2.337,26 zł. Brak jest więc podstaw do zasądzenia jakiegokolwiek kwoty z tego tytułu od pozwanego, gdyż za okres od 1 marca 2015 r. do końca kwietnia 2017 r. jaki obejmuje żądanie pozwu miał nadpłatę, a przynajmniej powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie udowodnił, aby istniała jakakolwiek niedopłata.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód.

Zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezgodne z zasadą swobodnej oceny dowodów, naruszające zasady doświadczenia życiowego i zasady wnioskowania logicznego i nie mające oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym a wręcz z tym materiałem sprzeczne przyjęcie, że:

- żądanie pozwu obejmuje okres od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2017 roku, podczas, gdy po ograniczeniu powództwa w piśmie z dnia 24 listopada 2017 roku powód dochodzi od pozwanego należności tylko za okres do dnia 31 grudnia 2016 roku;

- na koniec 2016 roku w przypadku lokalu nr (...) niedopłata - według kartotek - wynosiła 1.173,93 złotych, podczas, gdy - zdaniem Sądu - pozwany miał nadpłatę w wysokości 472,44 złotych;

- na koniec 2016 roku w przypadku lokalu nr (...) niedopłata - według kartotek - wynosiła 1.173,93 złotych, podczas, gdy - zdaniem Sądu - pozwany miał niedopłatę w wysokości 594,71 złotych;

- na dzień 30 kwietnia 2017 roku pozwany nie tylko nie miał niedopłaty ale, że miał nadpłatę w wysokości 10 groszy;

- pozwany spłacił w całości niedopłatę za oba lokale za 2016 rok, podczas, gdy ani z kartotek ani z dowodów przedstawionych przez pozwanego nie wynika, że przed wydaniem zaskarżonego wyroku spłacił on istniejącą na koniec 2016 roku niedopłatę obciążającą oba lokale w wysokości 1.399,32 złotych;

- powód nie przedstawił kartotek dotyczących lokalu (...) za okres pierwszych czterech miesięcy 2017 roku, podczas, gdy kartoteki za okres do końca kwietnia 2017 roku zostały dołączone do pozwu, a nadto powód dochodzi od pozwanego należności tylko za okres do dnia 31 grudnia 2016 roku i to na pozwanym, nie na powodzie spoczywał ciężar dowodu, że należności te zostały przez pozwanego zapłacone;

i w konsekwencji oddalenie powództwa jako nieudowodnionego.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.399,32 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest o tyle zasadna, że skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, aczkolwiek z innych przyczyn niż wskazano w apelacji.

Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę nie wykonał bowiem wytycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego z dnia 25 marca 2019 roku.

Po pierwsze, nie odniósł się do żądania powoda w ostatecznie sformułowanym kształcie. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że ostatecznie powód dochodził kwot należnych za okres od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku, zaś Sąd Rejonowy rozpoznawał zasadność żądania powoda według stanu na dzień 30 kwietnia 2017 roku, co świadczy o tym, że rozpoznał inne żądanie niż popierane ostatecznie przez powoda co przesądza o nierozpoznaniu istoty sprawy.

Idąc dalej, uzasadnienie zaskarżonego wyroku w dalszym ciągu nie spełnia wymogów art. 328 § 2 k.p.c. (aktualnie art. 327¹ k.p.c.), co samo w sobie powoduje, że zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2012 r., I CSK 632/11, Lex nr 1228532). Część uzasadnienia mająca zawierać ustalenia faktyczne sprowadza się do przytoczenia wzajemnie sprzecznych twierdzeń stron i dowolnej, w żaden sposób nie uzasadnionej tezie Sądu Rejonowego, że to twierdzenia pozwanego są prawdziwe. Sąd Rejonowy nie wskazał jakie dowody i jaki proces myślowy przy ich ocenie doprowadziły go do powyższej oceny. Co więcej lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku rodzić może wątpliwości, czy dotyczy ono w całości niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy wskazał bowiem, że dał wiarę zeznaniom świadków, podczas, gdy poza sporem pozostawać musi, iż w toku niniejszego postępowania żaden świadek przesłuchany nie był. Sąd nadto wskazał, że treść zeznań tych świadków znajduje się na kartach 81 - 82 akt, które w rzeczywistości zawierają potwierdzenia przelewu.

Pomiędzy stronami istnieje spór co do salda ich należności na dzień 1 kwietnia 2015 roku, co ma wpływ na sposób zaliczania dalszych wpłat dokonywanych przez pozwanego, Sąd Rejonowy nie poczynił jednak żadnych ustaleń w tym zakresie. Brak też ustaleń Sądu odnośnie sposobu zaliczania przez powódkę wpłat pozwanym, w tym czy wpłaty po wniesieniu powództwa były zaliczane na poczet należności dochodzonych w sprawie, czy wcześniejszych. Dopiero tak przeprowadzona analiza zgromadzonego materiału mogłaby stanowić podstawę do twierdzenia, że po stronie pozwanego występuje nadpłata za objęty pozwem okres, zaś powód nie udowodnił swojego roszczenia.

Należy również zauważyć, że brak jest podstaw do wyciągnięcia przez Sąd negatywnych skutków procesowych z faktu nieprzedłożenia przez powoda do akt sprawy kartoteki lokali za okres od 1 stycznia 2017 roku do 30 kwietnia 2017 roku skoro powód nie dochodzi zasądzenia należności za ten okres.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Brzezinach, działając na podstawie art. 386 § 4 k.p.c..

Na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. pozostawiono Sądowi Rejonowemu orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien odnieść się do żądania pozwu w wersji ostatecznie popieranej, dokonać prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, poddać analizie zgromadzony materiał dowodowy, a następnie dokonać oceny żądań powódki, co znajdzie swoje odzwierciedlenie w pisemnych motywach orzeczenia, zgodnych z wymaganiami określonymi w art. 328 § 2 k.p.c..